

1.
2.
3.
4.
5.
6.

1780.14.
1416

DE

IVRE ADCRESCENDI
AD EMTOREM HEREDITATIS
HAVD PERTINENTE

ILLVSTRIS

IVRISCONSVLTORVM ORDINIS AVCTORITATE

PRAESIDE

IOSIA LVDOVICO ERNESTO
PVTTMANNO

I. V. D. TIT. DE V. S. ET R. I. ANTECESSOR. ORD
NEC NON COLLEG. ICTOR. ASSESSORE
A. D. XXX. MARTII MDCCLXXX

H. L. Q. C

DISPV TABIT

FRIDERICVS CAROLVS SIEGMANNVS

STOLLBERGENSIS

LIPSI AE

EX OFFICINA HOLLII

Ios. Püttmann

DISSERTATIO
DE
IVRE ADCRESCENDI AD EMTOREM
HEREDITATIS HAUD PERTINENTE

In malis, quae genus vrgent humanum, haud iniuria etiam numeratur naturalis illa hominum ad dissentiendum facilitas, de qua suo iam tempore VLPIANVS in *l. 17. §. 6. D. de recept. arbitr.* questus est. Vt nihil de philosophorum, quorum iam VARRO ducentas octoginta octo diuersas numerabat sectas, vt nihil de medicorum (fere etiam addidissim Theologo-

logorum) concertationibus dicam, cui quaeso ignotae veterum disensiones Ictorum, qui tantum abest vt idem omnibus in rebus senserint; vt ne vnus quidem vna semper eadem de re sententia fuerit. ¹⁾ Est, inquit, QVINTILIAN. *Inst. Or. III. 1. infinita dissensio auctorum, primo ad ea, quae rudia atque imperfecta adhuc erant, adicientibus, quod inuenissent, scriptoribus, mox, vt aliquid sui viderentur asserre, etiam recta mutantibus.* Quid igitur mirum, si etiamnum Themidos inter sacerdotes indies fere sententiarum multiplicari diuersitatem, saepissimeque dissentire videas eos, qui consentire publicae causa utilitatis, quam qui maxime, deberent? Quod vti fere semper vsu venit iis in causis, quae claris disertisque legibus decisae haud reperiuntur, ita idem etiam accidit ea in quaestione, quae nobis iam prae manibus est, et in qua enodanda in praesenti cum maxime versari vel ideo constituimus, quia eadem non modo intricatissima est, sed in foro etiam haud raro vtramque in partem disceptatur iudicaturque.

Species haec est. Caius et Titius heredes a Sempronio instituntur. Mortuo testatore Caius, adita pro parte sua hereditate, illam (puta semissem) vendit Seio, haud dubitans fore, vt Titius coheres sibi existat. Vendita semisse hereditatis apparet, Titium (quia forte heres fieri aut non vult, aut non potest,) deficere. Quaeritur iam, ad quem pars ei a testatore relicta pertineat? cedatne Caio, tanquam venditori, an Seius, tanquam emtor alterius semissis, potiore in ea iure gaudeat? Rationes vtriusque haud leues. Quatenam praeponderent, id ipsum est, in quo haecce versabitur disceptatio.

Ante-

¹⁾ Eleganter SENECA Ep. 102. *Putas tu, posse sententiam vncui omnium esse? Non est vnus vna, nec non PLINIUS Lib. 29. cap. 1. Plurc illae circa aegros miserae sententiarum concertationes, nullo idem consente, ne videatur accessio alterius.*

Antequam autem cardinem rei adgrediamur, de hereditate eiusque venditione, nec non de iure adcrefcendi generatim pauca praemittere, haud superuacaneum erit.

Hereditatis vocabulo Icti non bona, seu res hereditarias corporales, sed potius incorporale quid, seu ius hereditatis, intelligunt. Frustra sane est *SENECA de Ben. VI 5.* hoc discrimen inter tricas Ictorum referens his verbis: *Ictorum istae acutae ineptiae sunt, qui hereditatem negant vsucapi posse, sed ea, quae in hereditate sunt: tamquam quicquam aliud sit hereditas, quam ea, quae in hereditate sunt.* Haud quidem defuerunt, qui *SENECAM* ea in re defensum irent. Vid. *EV. OTTO in Papinian. p. 197.* Sed haud iniuria *B. BRISSONIVS de V. S. sub v. hereditas* insulsam hunc *SENECAE* risum vocat, nec male *CORN. VAN ECK ad Tit. D. de her. vel act. vend.* hac occasione vetus illud: *risu inepto res ineptior nulla est,* repetitisse mihi videtur. Nemo enim de fundamento huius distinctionis, spero, dubitabit, si legerit, quod *IUSTINIANVS* scribit in *§. I. et 2. I. de reb. incorp. Res corporales hae sunt, quae sui natura tangi possunt, veluti fundus, homo, vestis, aurum, argentum, et denique aliae res innumerabiles. Incorporales autem sunt, quae tangi non possunt: qualia sunt ea, quae in iure consistunt, sicut hereditas, usufructus, usus, obligationes quoquo modo contractas. Nec ad rem pertinet, quod in hereditate res corporales continentur: nam et fructus, qui ex fundo percipiuntur, corporales sunt, et id, quod ex aliqua obligatione nobis debetur, plerumque corporale est, veluti fundus, homo, pecunia. Nam ipsum ius hereditatis, et ipsum ius vendi fruendi, et ipsum ius obligationis incorporale est, itemque *POMPONIUS* in *l. 119. D. de V. S.* Hereditatis appellatio sine dubio continet etiam damnosam hereditatem: iuris enim nomen est, sicut bonorum possessio. Maneat igitur, quod legimus in *l. 24. D. cod. et l. 62. D. de R. I. Nihil est aliud hereditas, quam successio in**

uniuersum ius, quod defunctus habuit, transmissibile scilicet ita, vt ea tantummodo intelligantur iura, quae defuncti personam egredi potuerunt, nec eius morte soluantur. Vid. PHILIP. VICAT. *Vocabular. iur. viriusque*, Tom. II. p. 85.

Quemadmodum porro vendi non modo possunt res corporales, sed etiam incorporales s. iura, l. 80. §. 1. D. de contrab. emt. ita quo minus hereditas itidem venditione aut cessione in alium transferri queat, nihil impedit, ceu patet ex Tit. D. et C. de her. vel act. vend. modo hereditas iam sit delata; Si enim (inquit POMPONIVS in l. 1. D. h. t.) hereditas venierit eius, qui viuit, aut nullus sit, nihil est acti, quia in rerum natura non sit, quod venierit. ²⁾ Quod de venditione hereditatis diximus, adeo verum est, vt hereditas adeo, de qua, an ad venditorem pertineat, adhuc dubitatur, vendi iure possit, vt testatur IAVOLENVS in l. 10. D. h. t. Quodsi, inquiens, in venditione hereditatis id actum est, si quid iuris esse venditoris, venire, nec postea quidquam praestitum iri, quamvis ad venditorem hereditas non pertinuerit, nihil tamen eo praestabitur, quia, id actum esse, manifestum est, vt quemadmodum emolumentum negotiatiouis, ita periculum ad emtorem pertineret. Ceterum notari hic meretur, quod monet ANT. SCHVLTING. *Thef. Controv.* p. 324. Cum dicimus hereditatem vendi, non hoc volumus, vendi ipsum ius hereditarium, quod non potest non manere penes heredem, l. 88. D. de her. infl. ipsiusque heredem in infinitum, l. 194. D. de R. I. sed nos vendere commodum et emolumentum hereditatis. Eodem fere redit, quod

²⁾ Proprie quoque non venditur hereditas, nisi adita, l. 2. §. 1. D. h. t. Quodsi nondum fuerit adita, non est hereditatis, sed spei dumtaxat venditio, atque haec species exponitur in l. 8. §. D. h. t. vt iam obseruauit E. BRANCHV in *addend. Decad. alter. Obs. ad I. R. adiect.* p. 293. recte monens, eo casu non tam, quatenam hereditatis portio, quam potius, quanta hereditatis cuiusdam spes vendita fuerit, inspiciendum esse.

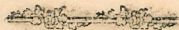

quod BRANCHV scribit in *addend. p. 286.* vendi scilicet vtilem iuris hereditarii effectum.

Ad ius adcrefcendi quod attinet, varie illud definiri solet ab iis, qui in explicando hoc iuris articulo versati sunt, inter quos DVARENVS, SC. GENTILIS, GOVEANVS, PAPHILLONIVS, RAMOSIVS et MAIANSIVS eminent. ³⁾ IO. AVG. BACH in *Diff. de iure adcrefc.* §. 2. cum CVIACIO illud definit ius retinendae vel nanciscendae partis eius, qui non concurrat vel concurrere desit. Clarius tamen ideoque melior etiam mihi videtur definitio suppeditata ab ANDR. REITHIO in *Tract. de iur. adcrefc.* p. 30. Sic igitur, inquit, *definiatur, quod sit ius, quo defcientium heredum eiusdem hereditatis, aut collegatariorum eiusdem rei portiones accedunt atque adiciuntur iis, qui portionem suam agnouerunt.* De fundamento ac ratione huius iuris si quaeramus, aliam quidem in hereditate, in legatis aliam subesse deprehendemus. Ius enim adcrefcendi, quod inter heredes obtinet, vulgata illa nititur iur. Rom. regula, quam POMPONIVS suppeditat in *l. 7. D. de R. I. Ius nostrum non patitur, eundem in paganis et testato et intestato decessisse, earumque rerum naturaliter inter se pugna est, testatus et intestatus.* Similiter CIC. de *Inuent. Lib. II. num. 63. Vnius pecuniae plures dissimilibus de causis heredes esse non possunt, nec unquam factum est, ut eiusdem pecuniae alius testamento, alius lege heres esset,* idque adeo seruari solet, ut quamuis quis ita heres institutus fuerit: *excepto fundo, excepto usufructu heres esto,* iure tamen ciuili, ex auctoritate GALLI AQUILII, perinde sit, atque si sine ea re (i. e. sine mentione certae rei) heres

³⁾ FRANC. RAMOS del MANZANO de iure adcrefcendi in legatis et hereditatibus Commentatio methodica inserta est MEERMANNI *Thef. Tom. VII. p. 280.* GREG. MAIANSII *disp. de iure adcrefcendi* autem legitur *Tom. II. eiusd. Disp. Iur. p. 50. De iure adcrefcendi inter coheredes* exposuit etiam Ccl. E. C. WESTPHAL in *jasf. exercitat. academ. Halae 1780. no. 8.*

res institutus esset. *l. 74. D. de her. inst.* Conf. GREG. MARIANSII *Commentar. ad Trigint. I Cor. fragm. Tom. II. p. 106.* Pluribus *συνεξουλον* illud praeter Commentatores ad *Tit. D. de R. I.* *) exposuit IO. GVIL. MARCKART *Interpr. Recept. I. C. Lect. p. 324. seg.*

Fundamentum contra iuris adcrefcendi inter legatarios, vt iam docuit VLR. HVBER. in *Praelect. Iur. Ciu. p. 29.* est praesumta defuncti voluntas, quippe qui deficientem partem ad eum potius, cui eandem legauit rem, quam ad alium quemquam, vel ad heredem, a quo legauit, deuolui voluisse creditur. Locum tamen illud duntaxat habet inter re et mixtim coniunctos, inter verbis coniunctos contra, quidquid dicat ZACH. HVBER in *Cas. enucleat. p. 359. seg.* dicant et alii, non aequae, vt praeter alios doctae et eleganter ostendit ALLARD. MERENS in *Diss. inaug. duas iur. ciu. quaest. continente, (Leidae 1751.)* *) Ceterum estis sunt, qui ius adcrefcendi re coniunctis competens praecunte IUSTINIANO in *l. vn. §. II. C. de cad. toll.* potius ius non decrefcendi dicendum esse existimant, haud iniuria tamen VLR. HVBERVS *l. c.* itemque ANDR. FEITHIVS *de iur. adcrefc. p. 37.* hac verborum multiplicatione haud opus esse monuerunt, quorum sententiae nos quoque adstipulamur.

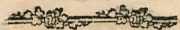
Sed vt tandem eo, vnde paululum desleximus, redeamus, quaestio quidem ad disceptandum in praesenti a nobis proposita ita comparata est, vt fere cum TIBVLLO dicendum esse videatur:

Iusta

*) Vid. inprimis PETR. FABRI *Commentar. ad Tit. D. de diu. reg. iur. pag. 48. seq.* Eodem pertinet, quod in *l. vn. §. 10. C. de cad. toll.* legitur, *absurdum scilicet esse, eiusdem hereditatis partem quidem agnoscere, partem vero respuere.*

*) Vnum exemplum, in *l. 89. D. de legat. III.* obuium, excipit BACH. *l. c. §. 15.*

*Iusta pari premitur — cum pondere libra
Prona, nec hac plus parte sedet, nec surgit ab illa.*

Nulla toto in iur. Rom. corpore extat lex, in qua vel mentio eius quaestionis occurrat, nedum vt haec vllibi legibus definita sit. Nec suppetias nobis hic ferunt graeci interpretes, (*Basilic. Tom. II. p. 383. et Synops. Basilic. p. 196.*) titulum *D. de her. vel act. vend.* tam ieiune exponentes, vt lege- re profecto miseria sit.

Reapse autem quatuor diuersae super hac re Ictorum sententiae sunt, aliis commodum ex iure adcrefcendi proueniens ad emtorem pertinere simpliciter negantibus, aliis contra adfirmantibus, aliis iisque miscellionibus recta quidem via idem ius ad emtorem haud transire censentibus, nihilo tamen minus emtori contra venditorem lucri illius communi- candi causa actionem emti concedentibus. LYCKLAMA de- nique *Membranar. Lib. VI. Ecl. 9 pag. 208.* hanc quaestionem, si, quid inter contrahentes actum sit, haud appareat, ita decidendam esse putat, vt si heres aditam quidem, sed nondum adprehensam hereditatem vendiderit, vna cum hereditate ius etiam adcrefcendi vendidisse iudicetur, vendita contra here- ditate, quam heres non modo adierit, sed cuius etiam pos- sessionem iam nactus sit, ius adcrefcendi in emtorem haud transeat.

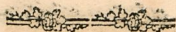
Inter nouissimos, qui hanc quaestionem attigerunt, emi- nent B. BRANCHV *Obs. ad I. R. cap. 2.* et G. L. MENKEN. in *Diff. de iure adcrefc. vendita hereditate ad emtorem pertinente,* quae legitur in eius *Opusc. Halae 1770. edit. pag. 259. seq. °* Nobis quidem in praesenti praecipue cum BRANCHIO, quip- pe qui perbreui in obseruatione plus, quam longa verbosaque

in

° Idem argumentum tractauit IO. VANDER VOORT in *Diff. de iure adcrefcendi venditori, non emtori hereditatis competente, Lugd. Bat. 1721.* quae tamen ad manus nostras nunquam peruenit.

B

in Diss. MENRENIUS, dixit, res erit, propterea quod illius profligatis copiis reliqui diuersam a nostra sententiam secuti sua sponte, ni animi fallimur, receptui canent.

Primum igitur extra omnem dubitationis aleam positum est, fieri haud posse, vt qui semel heres exstitit, heres esse desinat. Ita quidem non modo disertis verbis scribit CAIVS in l. 88. D. de her. inst. sed idem etiam multis aliis iuris nostri locis, e. g. l. 7. §. 10. D. de minor. ⁷⁾ et l. 43. §. 3. D. de vulg. et pup. subst. clare perscriptum est. Conf. MARANVS in Oper. p. 331. Tanta scilicet est aditionis hereditatis vis, vt characterem quasi indelebilem imprimat ei, qui hereditatem eiusque partem sibi relictam semel ad se pertinere voluit, idque aut verbis expressis aut alio legitimo modo declarauit. Quod adeo verum est, vt vendita licet hereditate nihilominus venditor creditoribus hereditariis, itemque legatariis et fideicommissariis respondere, actionesque ab iis institutas excipere teneatur. Ratio iuris, inquit Imp. ANTONINVS in l. 2. C. de her. vel act. vend. postulat, vt creditoribus hereditariis, et legatariis seu fideicommissariis, te conuenire volentibus, tu respondeas, et cum eo, cui hereditatem venumdedisti, tu experiaris suo ordine. Nam, vt satis tibi detur, sero desideras, quoniam eo tempore, quo venumdabatur hereditas, hoc non est comprehensum. Quamuis enim ea lege emerit, vt creditoribus hereditariis satisfaciatur, excipere tamen actiones hereditarias inuitus cogi non potest. ⁸⁾ Quid? quod olim vicefima hereditatis non ab em-
B 2 tore,

⁷⁾ Vbi VLPIANVS: Sine dubio heres manebit, qui semel exstitit.

⁸⁾ Nec aliter VLP. in Pragm. XIX. 14. Quodsi hereditas, posteaquam adita fuerit, in iure cessa sit, is, qui cessit, permanet heres, et ob id creditoribus defuncti manet obligatus, frustra que sane est BRANCHV l. c. p. 287. scribens, meram iuris civilis subtilitatem esse, quod apud venditorem nomen iusque heredis remanere dicatur. Nonne enim ipsa aequitas naturalis

tore; nisi id speciaticim in se recepisset, sed a venditore soluenda erat, et si fortasse emtor eam soluisset, summa soluta venditori in pretium imputabatur. Vid. I. P. SLEVOGT in Diss. de vicefima hereditat. §. 29. recte obseruans, eos, ad quos cura vicefimae exigendae spectabat, admodum fuisse attentos, ne hereditas vel ex composito vel ignorantia in detrimentum fidei iusto minoris veniret. Elegans, quod huc pertinet, exemplum legere est ap. PLINIVM Lib. VII. Ep. II. et 14. quo postremo loco ad CORELLIAM, quae agros hereditarios PLINIO relictos emerat, sic scribit: *Tu quidem honestissime, quod tam impense et rogas et exis, vt accipi iubeam a te pretium agrorum non ex septingentis millibus, quanti illos a liberto meo, sed ex nongentis, quanti a publicanis partem vicefimam emisisti.* Conf. GRONOVIVS de Sestert. Lib. IV. cap. 5. ⁹⁾ Neque profecto id mirum, cum certissima iuris sit regula, actus quoscunque ex praescripto regulae eos duntaxat, inter quos celebrati sunt, obligare, aliis contra praepudicium nequaquam iure inferre. Quae cum ita sint, sic, ni fallor, licebit argumentari: cum ius adcrendi, nisi inter coheredes collegatariosque, locum haud inueniat, emtor autem hereditatis nec heres nec legatarius sit, sed venditor heres maneat, sequitur, vt non illi, sed huic deficiens portio adcreseat. Atque haec omnia tam clara sunt ac perspicua, vt ipse BRANCHIVS ea

B 2

in

lis exigit, ne creditoribus inuitis emtor hereditatis tanquam nouus debitor obiciatur? Quod cum scribo, haud me praeterit, quod dixit I. M. G. BESECKE in Diss. de alienat. hereditat. ad l. 2. D. de her. vel act. vend. Halae 1774.

⁹⁾ Vberius de vicefima hereditatum exposuerunt P. BYRMANN in Tract. de vicefimalibus P. R. Cap. XI. et ABR. WIELING. Lect. Iur. Civ. Lib. II. cap. 32. De eadem vicefima, in vsum denuo deducenda, consilia proposuit BOUCHAUD de Pimpot du vingtieme sur les successions chez les Romains. Paris. 1772.

in dubium vocare non audeat, sed potius *l. c. p. 5.* scribat: *Indeblilis cum sit heredis qualitas, l. 88. in f. D. de hered. inst. nec alii a coherede aderescat deficientis coheredis portio, satis est extra dubium positum, non emtori, sed hereditatis venditori re-
 eta deficientium coheredum portiones aderescere, frustra que pro-
 fecto est G. L. MENKEN. cum in all. Diff. §. 9. nobis persuade-
 re conatur, vendita quidem, sed nondum tradita hereditate ius
 aderescendi penes venditorem permanere, ita tamen, vt em-
 tori actione emti experienti accepta restituat, tradita autem
 hereditate venditorem iure aderescendi vel omnino, vel pro
 ea parte, quam alienauit, penitus carere. Sed cum MEN-
 KENIO, tamquam hoste minus periculoso, postea, si pugnam
 prius cum BRANCHIO depugnauerimus, facile transigemus.*

Quandoquidem igitur quaestio a BRANCHIO mota haec
 est, an emtori ad consequendum id, quod venditori adereuit, actio
 emti competat? hoc ante omnia dari nobis volumus, pacta
 ad ea, de quibus contrahentes haud cogitarunt, nequaquam
 proferenda extendendaue esse. Satis hanc regulam firmat
 VLPIANVS in *l. 34. D. de R. I. Semper*, inquit, *in stipulatio-
 nibus et in ceteris contractibus id sequimur, quod actum est, aut
 si non pareat, quid actum est, erit consequens, vt id sequamur,
 quod in regione, in qua actum est, frequentatur. Quid ergo, si
 neque regionis mos appareat, quia varius fuit? Ad id, quod mi-
 nimum est, redigenda summa est; itemque in *l. ii. §. i. D. de act.
 emt.* Inprimis sciendum est, in hoc iudicio id demum deduci, quod
 praestari conuenit: cum enim sit bonae fidei iudicium, nihil ma-
 gis bonae fidei congruit, quam id praestari, quod inter contrahen-
 tes actum est: quod si nihil conuenit, tunc ea praestabuntur, quae
 naturaliter insunt huius iudicii potestate, idque propterea, quod
 contractus vtriusque contrahentis nituntur consensu, nec ob-
 ligatio sine vtriusque voluntate contrahitur, ideoque in inter-
 pretandis contractibus potissimum, quid egerint, quid volu-
 erint*

erint contrahentes, animaduertere oportet, quod pluribus executus est I O S. AVERANIVS *Int. Iur. Lib. II. cap. 30.* Iam si in venditione partis hereditariae aut verbis disertis ius etiam adcrendi venit, aut hoc saltem, ut idem simul veneat, actum est, nemo dubitat, quin emitor partem, quae venditori forte adcreuit, actione emti iure petere possit. Quid enim (verba sunt *l. 1. D. de pact.*) tam congruum fidei humanae, quam ea, quae inter eos placuerunt, seruare? quod etiam legitur in *l. 20. C. de transact.* Sin iuris adcrendi in vendenda hereditate nec expressa facta est mentio, nec hoc, ut illud simul veneat, inter contrahentes actum esse, vlllo indicio apparet, quo quaeso iure tacite id actum esse dicemus? Ego sane argumentum, quo hoc illaesa aequitate saluisque iuris regulis adstrui possit, nullum video. ¹⁰⁾ Non hic dicam, quod de iure adcrendi generatim dixit I. G. MARCKARTVS *l. c. p. 332.* Plane non video, quo praetextu, si a civilis iuris Rom. praecceptis auertamus oculos, illi, quem vnicam heredem testator instituit sterquilini, stabuli, caprae, decem aureorum, adiudicari queat vniuersitas patrimonii vel centum millium excedentis summam. Auehat sterquilinum, occupet stabulum, capram abducat, contentus sit decem aureis, reliqua ne attingat. ¹¹⁾ Hoc autem facile vnusquisque mihi largietur, iniquissimum omnique iuri, quam quod maxime, contrarium esse, si quis pacta ultra contrahentium intentionem operari debere, remque, de qua neuter illorum cogitauit, tacite simul veniisse, defensum eat. Vtar exemplo, Ecce ea, quae perpetui vsus causa

B 3

in

¹⁰⁾ Venditorem tamen, etiamsi id actum haud sit, emtori praestare debere, quidquid iure adcrendi ad eum peruenit, contendit quoque NOODT in *Commentar. ad Pand. Lib. 18. tit. 4. p. 409.* Perperam!

¹¹⁾ Testatorem, pluribus heredibus scriptis, hereditatem singulis non in solidum, sed pro portionibus virilibus relinquere, ipse agnoscit BRANCHIVS in *add. p. 205.* addens: *In legatis id verum est, re conueniens testatorem singulis rsm in solidum legare, concursu postmodum dividendam.*

in aedibus sunt, aedificii esse, LABEO quidem ait in *l. 17. §. 7. D. de act. emt.* Nihilominus tamen minus PAPINIANVS in *l. 2. §. 1. D. de instr. vel instrum. leg.* scribit: *Dotes praediorum, quae graeco vocabulo εἰμαίαι appellantur, cum non instrumenta legantur, legatario non praestantur;* nec instrumentum fundi, etsi perpetui usus causa fundo destinatum sit, cedit emtori, qui fundum simpliciter comparauit. Conf. LEYSER. *Spec. 209 med. 10.*

Firmissimum igitur mihi videtur argumentum id, quo praeter alios utitur C. I. CRELL. in *Diff. de heredit. vend. §. 6.* *Quidquid venditor iure ad crescendi lucratur, non cogitur emtori restituere, quia id videtur venturum, quod tempore venditionis ad illum pertinuit, l. 2. §. 1. D. de her. vel act. vend. nisi aliud actum sit.* Instat quidem BRANCHIUS, et ait, satis esse, si emtor eiusmodi quid sperare possit, cum spes etiam in commercio sit, emtorque hereditatis reapse spem simul commodorum ex hereditate vendita oriundorum emerit; ex verbis autem *l. 2. §. 4. D. h. t. Et non solum, quod iam peruenit, sed et quod quandoque peruenerit, restituendum est, patere, ea quoque, quae post contractam emtionem iure hereditario ad heredem perueniant, vendita videri, ideoque emtori restituenda esse.* Ego vero, in casum haec omnia dici, confidenter credo. Vendi sane potest spes; hoc equidem BRANCHIO libens largior. Sed qui spem vendere vult, eum hoc ipsum non modo cogitare, sed dicere etiam oportet. Aliter profecto nemo, spem venisse, persuaderi sibi patietur. Atque id palam etiam prae se fert VLP. in *l. 11. D. eod. Nam hoc modo, inquit, admittitur, esse venditionem, si qua hereditas est tibi emta, et quasi spes hereditatis: ipsum enim incertum rei veneat, ut in rebus.*¹²⁾ Quod autem ad *l. 2. §. 4. D. h. t.*

vbi

¹²⁾ Similiter de emtione spei POMPONIVS in *l. 8. §. 1. D. de contr. emt.* Aliquando et sine re venditio intelligitur, veluti cum quasi alea emitur; quod

vbi VLP. ait, non modo quod iam peruenit, sed et quod quandoque peruenerit, emtori restituendum esse, attinet, profecto illud aliter, ac de hereditate, quatenus reapse vendita est, intelligi nequit. VLP. sane haec scribens de hereditate vniuersa vendita cogitauit. Ait enim: *Non tantum autem, quod ad venditorem hereditatis peruenit, sed et quod ad heredem eius ex hereditate peruenit, emtori restituendum est.* Nae bonum haud agit interpretem, sed male potius de arte nostra meretur, qui vna duntaxat legis particula inspecta cetera intacta relinquit, verbaque aliter, ac ab auctore scripta sunt, interpretatur. De parte hereditatis vendita si cogitasset VLP. procul dubio scripsisset: Et non solum, quod ex ea parte iam peruenit, sed et quod quandoque peruenerit, restituendum est.

Sed nec illud summa sine ratione a nostrae defensoribus sententiae vrgetur, iniquissimum fore, si pretio e. g. in quadrantum hereditatis constituto venditor etiam reliquas, quae ipsi praeter omnem spem et opinionem postea demum adreuerunt, hereditatis partes eodem pro pretio emtori restituere compelleretur. Quis quaeso ita non desideret iustum inter rem venditam et pretium proportionem? Quis non ita statuenti omnem aequalitatem ac conuenientiam abesse oclamaret? praecipue cum remedium ex *l. 2. C. de resc. vend.* ideo hic locum non inueniat, quod venditor, modo hereditatem ipsam partemue venditam praestet, ad vltiorem euictionem praestandam regulariter haud obstrictus est, ceu patet ex *l. 14. §. 1. et l. 15. D. b. t. Si hereditas venierit, venditor res hereditarias*

trade-

quod sit, cum captus piscium vel auium vel missilium emitur: emtio enim contrahitur, etiamsi nihil inciderit, quia spei emtio est; et quod missilium nomine eo casu captum est, si euictum fuerit, nulla eo nomine ex emto obligatio contrahitur, quia id actum intelligitur. De emtione spei praeter alios exposuit I. S. STRYCK. Hulus 1714.

tradere debet: quanta autem hereditas est, nihil interest, nisi de substantia eius affirmauerit. ¹³⁾

Neque vero ita vllius momenti est, quod BRANCHIVS ait, haud raro eiusmodi euentus in spe vendita contingere, saepeque hereditates ideo maiore pretio venire; propterea quod non de ea specie, quando cum parte hereditatis vendita reapse ius etiam aderescendi, atque sic simul spes maioris emolumenti veniit, sed de ea potius, quando hoc inter contrahentes actum haud est, quaerimus. Mutat BRANCHIVS, ita disputans, quaestionem propositam, cuius cardo, ipso proficiente, in eo vertitur: An hoc inter contrahentes actum intelligi debeat, vt etiam commodum adcretionis ad emtorem transeat? vtique enim, inquit, si hoc actum non sit, non transibit.

Sed sunt etiam alia, quae suppetias nobis ferunt, quibusque sententia nostra suffulcitur, argumenta. Sic non nullius momenti est, quod scribit VLP. in l. 4. §. 3. D. *Si quis omiss. caus. test. Si quis vendiderit hereditatem, vtique possidere videtur.* Quodsi enim venditor hereditatis hanc ipsam adhuc possidere videtur, consequens sane est, vt huic ipsi, nequaquam autem emtori vacans portio aderescat.

Haud minus huc facit l. 53. §. 1. D. *de A. vel A. H.* vbi CAIVS: *Qui semel aliqua ex parte heres exstiterit, deficientium partes etiam inuitus excipit, id est, tacite ei deficientium partes etiam inuito aderescunt,* quocum etiam consentit MARCIANVS in l. 9. D. *de suis et leg. her. Si ex pluribus legitimis heredibus quidam omiserint adire hereditatem, vel morte, vel qua alia ratione impediti fuerint, quominus adeant, reliquis, qui adierint, aderes-*

¹³⁾ Remedium tamen l. 2. C. *de resc. vend.* in venditione etiam hereditatis, nisi heres ius suum tamquam spem plane incertam vendiderit, locum habere contendit LEYSER *Sp. 198. cor. 2 et Sp. 205. med. 4.* Credat, qui vollet, mihi sane nunquam persuadebit, nec persuasit CRELLIO l. c. §. 9.

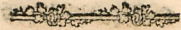

*adcreſcit illorum portio, et licet deceſſerint, antequam adcreſce-
ret, hoc ius ad heredes eorum perinet.*

Sic porro heredi fiduciario poſt reſtitutionem ſuae por-
tionis ius adcreſcendi adhuc ſaluum eſſe, dubitare nos haud
patitur *l. 43. D. ad S^ctum. Trebell. iunct. l. 4. et l. 27. §. 2. D.*
eod. Iam cum eundem heredem fiduciarium ſimilem eſſe he-
reditatis venditori diſerte ſcribat IVSTINIANVS in §. 6. *I.*
de fideic. hered. Sed, inquiens, *quarta quidem recenta quaſi par-*
tis et pro parte ſtipulationes interponebantur, tamquam inter
partiarium legatarium et heredem: ſi vero totam hereditatem re-
ſtitueret, emtae et venditae hereditatis ſtipulationes interponeban-
tur, neceſſario inde ſequitur, vt hereditatis venditori, per-
inde ac heredi fiduciario, portio vacans adcreſcat. Conf.
ABR. WIELING. *Leſt. Iur. Ciu. Lib. II. cap. 31.* Neque huic
ſententiae obſtat *l. 83. D. de A. vel A. H. vbi vlp. Si totam,*
an¹⁴) partem, ex qua quis heres inſtitutus eſt, tacite rogatus ſit
reſtituere, apparet, nihil ei debere adcreſcere, quia rem non vi-
detur habere; propterea quod ibi fermo eſt de eo, qui he-
reditatem incapaci ſe reſtituturum eſſe promiſit, quippe qui
omne commodum, quod alias ex teſtamento aut occasione
teſtamenti conſecuturus fuiſſet, atque adeo ius etiam adcreſ-
cendi amittit, vt iam monuit VINNIVS l. c. p. 341. Et ſi
hereditate in aliquem tranſlata ius ſimul heredis in eum tranſi-
ret, quid quaefo opus fuiſſet, Scto Trebelliano ſancire, vt
ſi hereditas ex cauſa fideicommiſſi reſtituta ſit, omnes actio-
nes, quae iure ciuili heredi et in heredem competerent, ei
et

¹⁴) T^o an aut ciiciendum, aut in eam mutandum cenſet BRANCHV in
addend. p. 289. ſed perperam. An hic poſitum eſt pro ſine, vt ſaepe
alibi. Exempla inuenies in GESNERI Tbeſ. L. et E. R. ſub v. an. n. 7.
Ait igitur ICTUS: Si totam (ſc. hereditatem,) ſive partem, ex qua quis
heres inſtitutus eſt, rel.

et in eum darentur, cui ex fideicommissio restituta esset hereditas? §. 4. *I. de fideic. hered.*

Nec contemnendum est argumentum, quo utitur VLR. HVBERS in *Praelect. ad Tit. D. de her. vel act. vend. p. 982.* quemadmodum scilicet heres, etsi res ad suam portionem pertinentes mensa posita publice distraxisset, pretiumque a multis collegisset emtoribus, nihilominus fatentibus omnibus iure adcrefcendi gauderet, ita nullam adesse rationem, quare portione vni vendita venditor iuris illius iacturam fecisse putandus sit. Sin quis inftet et dicat, emtorem vnum habere totum ius, secus ac emtores multos, recte ei regerendum censet HVBERS, si rebus alienatis hereditaria portio non retineretur; fundamentum iuris adcrefcendi aequè ablatum esse heredi, qui multis, ac ei, qui vni omnia partis suae bona vendiderit. Quin (addit) emtor etiam vnus, etsi omnia bona consequatur, ius tamen habet omnino particulare, eoque censetur, ac ita tenetur, vt ad *Tit. de her. pet. n. 4.* demonstratum est.

Ceterum non vtimur argumento, quo vsus est FEITHIUS *l. c. p. 101.* Non habet, inquit, locum ius adcrefcendi in contractibus, ergo nec transit in emtorem hereditatis, quod sane dici haud oportuit. Recte enim iam monuit MENCEN *l. c. p. 280.* aliud esse, in contractu locum habere, aliud rursus, ex contractu acquiri; quod tam clarum est ac perspicuum; vt quisquis aliter sentiat, nihil sentiat. ¹⁵⁾

Sed cum BRANCHIUS *pag. 8.* variis in rem suam vtatur argumentis, Cum, inquit, ius omne hereditarium vendatur *l. 2. pr. D. de her. vend. et omnia inde orientia lucra, d. l. 2. §. 7. et 9. etiam futura, d. l. 2. pr. et §. 4. adeo vt in omnibus em-*
tor

¹⁵⁾ De iure adcrefcendi in pactis successoris haud plane exulante vid. V. S. R. HOMMELII *Rhspsf. Ofp. 69.*

tor vicem heredis obtineat, d. l. 2. §. 18. necessario dicendum videtur, partem adreſcentem ad emtorem pertinere debere; age, nullum iis pondus inesse, ostendamus.

Si quis omnes §. l. 2. D. h. t. a BRANCHIO citatos vel obiter perlegerit, nae is statim intelliget, VLPIANVM mente ac cogitatione anticipasse, (s. supposuisse) totam hereditatem venditam esse. Loquitur enim omnibus illis locis de hereditate vendita, itemque de venditore ac emtore hereditatis, i. e. totius s. vniuersae. De parte contra hereditatis vendita nec vola ibi nec vestigium occurrit. Nullum igitur plane est dubium, quin ICTus id, quod de tota hereditate sermonem instituens generatim dixit, si de vendita hereditatis parte locutus fuisset, ad hanc etiam speciatim restrinxisset, dictaque iustos intra fines coercuisset. Sit igitur venditum omne ius hereditarium cum omnibus lucris inde obuientibus, tam praesentibus, quam futuris; vicem etiam heredis emtor hereditatis obtineat. Haec omnia equidem nequaquam in dubium vocabo, modo vicissim BRANCHIVS id mihi conceſſerit, generatim ea intelligenda esse, tota si vendita sit hereditas, speciatim contra, si de parte hereditatis vendita quaeratur. Neminem profecto, qui vel leuiter veterum fragmenta ICTorum attigit, latebit, saepe, quae καθ'ολογῶν ab iis proferuntur, vera haud esse, nisi κατὰ τὴν, i. e. pro subiecto argumento, accipiantur. Haud raro sane ICTis generales exciderunt loquutiones, quae falsae sunt, nisi ad speciem propositam restringantur, vt praeter alios iam monuerunt C. H. ECKHARD in *Herim. Iur. Lib. I. cap. 5. §. 202* et AVCTOR ANONYM. *Obs. Iur. Ciu. quae Hagae Com. 1743. prod. p. 31.* Taceo iam, in d. l. 2. pr. de euictione a venditore hereditatis haud praestanda, in eiusdem §. 18. autem de nomine, quod defunctus venditori debebat, vendita hereditate confusione haud extincto sermonem esse, eoque magis falli BRAN-

OHIVM, cum VLPiani verba ultra eius intentionem profert, dictaque *nata* r̄ generaliter accipit. Nec statim is, qui aliqua in re vicem alterius obtinet, per omnia iisdem, quibus hic, iuribus fruitur, cuius rei tot exempla exstant, vt non possint non cuiilibet statim in oculos incidere.

Fortissimum denique argumentum BRANCHIVS inuenisse sibi videtur in *l. 2. §. 2. D. h. t.* vbi ita VLPIANVS: *Illud potest quaeri, si etiam impuberi sit substitutus is, qui vendidit hereditatem testatoris, an etiam id, quod ex impuberis hereditate ad eum, qui vendidit hereditatem, peruenit, ex emto actioni locum faciat? Et magis est, ne veniat, quia alia hereditas est. Licet enim vnum testamentum sit, alia tamen atque alia hereditas est. Plane, si hoc actum sit, dicendum erit, etiam impuberis hereditatem in venditionem venire, maxime si iam delata impuberis hereditate venierit hereditas.* Iam ait BRANCHIVS: *Quenam ratio fuit dubitandi? Hanc sufficit decidendi ratio expressa, quia alia hereditas est. Ratio igitur dubitandi fuit, quod eadem videretur hereditas, nempe paterna; ergo pro certo habere debuim Vlpianus, hereditate vendita partem hereditatis eiusdem, quae postea acquireretur hereditatis venditori, ex emto actioni locum facere. En cor Zenodoti! en iecur Cratetis! Ego sane miror, haec*

Et dici potuisse, et non potuisse refelli.

Monuit quidem iam aliquid contra hoc argumentum CHRISTFR. WAECHTLER in *Act. Eruditor. an. 1722. p. 249.* Atqui, inquit, *fmi-*

¹⁵⁾ Male hic criticum agit BRANCHIVS, pro *Et magis est, ne veniat* legens: *Et magis est, ne faciat.* Recte enim se habet *ne veniat*, scilicet id, quod ex impuberis hereditate ad eum, qui vendidit hereditatem, peruenit. De substitutione autem pupillari hic sermonem esse, tam clarum est atque perspicuum, vt nulli ea de re subnasci dubium iure possit. Vid. BRANCHIVS in *addend. p. 302.*

similis ratio dubitandi reiiicitur in l. 1. D. de resc. vend. *) ac
 toties alibi. Sed respondit etiam W A B C H T L E R O B R A N C H I V S
 in *Addend.* p. 2. et quidem distinguendo, his verbis: *Vel ratio
 dubitandi est propositio falsa, vel est propositio vera, sed ad ca-
 sum, qui tractatur, ob circumstantiarum diversitatem non perti-
 nens. Prior inopia est et nuda insciatione reiiicitur, ut in l. 1.
 D. de resc. vend. Posterior gravis est, nec aliter tollitur, quam si
 ostendatur, speciem, quae tractatur, esse diversam, quod fit in l.
 2. §. 2. D. de ber. vel. act. vend.* Non hic repetam, quod ali-
 bi (*Int. et Obs. cap. 17.*) iam dixi, haud omnes scilicet veter-
 rum I C T O R U M rationes tam accuratas esse, ut in iis nihil desi-
 deres, etsi idem alii etiam obseruarunt interpretes, e. g. I A C.
 V O O R D A *Int. et Emend. I. R. Lib. I. cap. 10.* ¹⁸⁾ ibique lauda-
 ti, nec omnes omnino scrupulos exemit F. G. H O V C K I V S in
Diff. de rat. vet. I C T O R. falso suspect. in O E L R I C H. *Thes. Diff.
 Select. Vol. I. Tom. I. p. 37. seq.* Sed non vtar iam illa depul-
 sione, quippe qui plane peritatus sum, B R A N C H I V M, cum
 argumentum illud proferret, suum haud satis aduocasse ge-
 nium. Ait V L P. *Et magis est, ne veniat, quia alia hereditas
 est.* Quis non videt, I C T U M vsium hic esse ratione proxima
 proprieque ad speciem, de qua tunc quaerebatur, pertinente?
 Quod ex hereditate impuberis ad venditorem hereditatis te-

C 3

Ato-

*) Species d. l. 1. haec est. Cum filius Titio rem peculiarem vendidisset, po-
 steaque, ut ab ea venditione recederetur, inter patrem et Titiam conue-
 nisset, quaerebatur, hiene solus, an filius etiam liberatus esset? Ratio
 dubitandi erat: Si pupillus sine tutoris auctoritate paciscitur, ipse quidem
 liberatur, non etiam, qui cum eo pactus est. Sed reiecta haec dubitandi
 ratione P O M P O N I V S ait, *patre pacifente et liberato aduersario filium
 quoque obiter (i. e. consequenter) liberari.*

18) De rationibus vet. I C T O R U M conf. etiam R E I N O L D I *Opusc. p. 179.* et
 H E R M. C A N N E G I E T E R I *Commentar. ad frag. vet. iurispr. p. 180. nec
 non V I N N I I Sel. Iur. Quaest. p. 342.*

fiatoris peruenierat, ad emtorem huius hereditatis ideo non pertinebat, quia non impuberis, sed testatoris hereditas uenerat. Neque uero alia deerant rationes, quae quidem ab VLP. haud cumulae sunt, ceterum proxima illa et huic causae propria haud excluduntur. Fecit VLP. quod quilibet nostrum facere solet fere quotidie. Protulit rationem principem, eo ipso autem reliquas haud exclusas uoluit. Fallit igitur uisibili laborat BRANCHIO argumentum. Quis quaeso, si dicerem: Titius non potest testari, quia impubes est, inde concluderet: ergo, qui impubes haud est, recte testatur? Possuntne enim impedimento esse aliae etiam rationes, quae proxima illa haud reiciuntur? Et si praeterea cogitemus, in ueterum fragmentis ICTORum argumento, quod uocant, a contrario haud temere utendum esse, ut iam docuerunt NOODT *Probab. I. 3.* MARCKART. *Probabil. Rec. I. C. Lect. P. II. p. 161.* aliique, omnis profecto argumenti a BRANCHIO prolatae uis euanesceat atque in fumum abibit.¹⁹⁾

Postquam denique BRANCHIUS multum logices peritia gloriatus est, ut plane os ocluderet aduersariis, l. c. p. 303. duos proposuit syllogismos, quorum primus ita comparatus est:

*Commoda partis venditae, etiam futura, sunt emtoris;
Pars adcrefcens est commodum partis venditae,
Ergo pars adcrefcens est emtoris,*

secun-

¹⁹⁾ Argumentum hoc a contrario petitum nullius momenti esse, uidit quoque AVCTOR *Diss. de commo iuris adcrefcendi*, ubi uendita est hereditas, contra quem BRANCHIUS disputat in *addend. p. 285. seq.* sed tam misere atque confuse, ut facile nauicam creare uel patientissimo possit. Ceterum haud placet, quod dixit olim ZOESIUS in *Commentar. ad D. Tit. de legat. Nec tenetur uenditor, eam (substitutionem) cedere emtori, quod alia sit hereditas impuberis a paterna, uti et hic alia est hereditatis pars, quae accedit iure adcrefcendi, ab ea, quae uendita, nec dum debita uenditori tempore uenditae hereditatis, ut de ea non possit uideri actum aut cogitatum.* Nae enim multum inter eiusdem hereditatis partem aliamque hereditatem interest, ut iam notauit MENCKEN l. c. p. 273.

secundus autem, quo veritatem propositionis minoris syllogismi prioris probatum iuit, sic:

Quod quasi adluitur parti venditae, est commodum eius:

Pars aderescens quasi adluitur parti venditae:

Ergo pars aderescens est commodum eius.

Enimuero utraque ratiocinatio quatuor complectitur ideas, ideoque procul omni dubio vitiosa est. In prima enim *commodum* ideo laborat aequiuocatione, quod *commodum* vel emolumenta ex ipsa parte hereditatis vendita prouenientia, vel alia ex iure hereditario oriunda heredisque personae inhaerentia significat; et postremo hoc sensu qui *commodum* hic sumit, is profecto principium petit, seu id, de quo quaeritur, pro certo ponit. Quod autem ad alteram BRANCHII argumentationem attinet, vitium latet in verbis *quasi adluitur*, quibus simile aliquod, quadam sui parte simul dissimile, significatur. Recte iam monuit FEITHIVS l. c. p. 105. comparationem illam iuris aderescendi cum alluione, qua PAPIANVS in l. 33. §. 1. D. de usufr. ²⁰) vititur, haud omnino, sed in modo duntaxat tacite accedendi, quadrare. *Similitudo*, inquit, *in eo cernitur: sicuti alluio latenter et paulatim agro nostro aliquid adiicit, licet apud nos incertum sit, quantum quoquo temporis momento adiciatur, ita et ius aderescendi latenter ipsoque iure partem vacantem parti quaesitae adiicit, licet factum eius, cui ea pars aderescit, non accedat.* Raro parabolam tan-

²⁰) Verba d. l. 33. §. 1. D. de usufr. sunt: *Ususfructum in quibusdam casibus non partis effectum obtinere conuenit; unde si fundi vel fructus portio petatur, et absolute secuta postea pars altera, quae aduenit, vindicetur, in lite quidem proprietatis indicatae rei exceptionem obflare, in fructus vero non obflare, scribit Iulianus, quoniam portio fundi velut alluio portioni, personae fructus aderesceret. Legato scilicet usufructu, vno deficiente portio aderescit personae coniuncti, etsi hic portionem suam amisit, cum contra in proprietate legata portio deficiens non personae, quae portionem suam amisit, sed portioni agnitae aderescat; unde illud ius aderescendi personale, hoc autem reale vocare solent interpretes. Vid. MAIANVS l. c. pag. 81. sequ. et BACH l. c. pag. 25.*

tam rei comparatae per omnia conuenire, iam obseruauit
 EVSTATHIVS *ad Homer.* idemque de parabolis N. T. monuit
 I. T. KREBS *Obs. in N. T. e. Fl. Iosepho pag. 48.* Quis quaeſo in
 ſimilibus, quibus ICTI Rom. ſubinde uſi ſunt, maiorem conue-
 nientiam expectet?

Superſt, argumentis etiam AMENCKENIO in medium
 prolatis nihil roboris ineſſe, paucis oſtendamus.
 Ac ille quidem ait,

1) portionem deficientem non adreſcere perſonae, ſed
 portioni iamiam agnitae, quam quia non amplius habeat ven-
 ditor, ſed emtor, conſequens eſſe, non illum, ſed hunc iu-
 re adreſcendi gaudere,

2) idem colligi poſſe ex indole emtionis venditionis, prop-
 terea quod ea perfecta omne lucrum et damnum ad emto-
 rem tranſeat,

3) hereditatis emtori uilem, ceſſisque actionibus directam
 competere hereditatis petitionem, qua etiam illa, quae ad-
 creuerunt, a quocunq; poſſeſſore vindicare poſſit.

Enimvero aut magnopere fallor, aut MENCKENII ar-
 gumenta omnia, ſi quis ea iuſta lance ponderet, ne vnus qui-
 dem aſſis eſſe reperitur. Portioni deficiens portio
 adreſcit. Audio. Sed portioni penes heredem
 adhuc exiſtenti. Sin haec in alium iam tranſolata ſit, ipſum
 illud ius, heredis oſſibus inhaerens, vice portionis venditae
 ſungitur, ut recte dixit VINNIUS *l. c. p. 342.*²¹⁾ fruſtra oggan-
 niente MENCKENIO *p. 275.* quippe quem non modo reſellit *vlp. in*
l. 4. §. 3. D. Si quis omiſſ. cauſ. teſt. Si quis, inquit, *vendiderit*
bere-

²¹⁾ Haud enim ſaſſificat ratio, qua uſitur HEINECCIUS in *Dig. Part.*
III. §. 276. quia in vniuerſalibus iudiciis pretium ſuccedit in locum rei, prop-
 terea quod, ut recte monuit VINNIUS *l. c.* generalis haud eſt, nec ad
 eum caſum pertinet, quando quis partem ſuam hereditariam ſine pretio,
 e. g. donandi animo, in alterum tranſtulit.

hereditatem, utique possidere videtur, sed PAPINIANVS quoque in l. 50. pr. D. de heredit. pet. hic verbis: *Hereditas etiam sine ullo corpore iuris intellectum habet.* ²²⁾

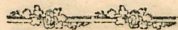
Deinde haud quidem ignoro, ut periculum, ita commodum quoque ex re vendita proueniens perfecta emtione venditione ad emtorem pertinere. Docet sane id totus D. *Tit. de per. et comm. rei vend.* Idem vero scio, id duntaxat valere, quatenus de periculo commodoue ex ipsa re vendita proueniente quaeritur, nequaquam autem illud ad res emtione venditione haud comprehensas extendendum esse. ²³⁾ Iam cum supra satis ostensum sit, pactorum et contractuum vim maiorem haud esse debere, ac contrahentes esse voluerunt, supervacuum profecto foret, tam ficulneo MENCKENII argumentato refellendo diutius immorari. Turpiter sane ille se dedit p. 282. scribens: *Nam ex iis omnibus, quae ex legum dispositione emtoris commodo cedunt, partes quoque sensisse intelligimur, vel saltem sentire debuerunt.* Est enim hoc ipsum, an ius adcrefcenti emtoris commodo cedat, τὸ ζητούμενον ἀπ' ἀρχῆς, quod fundamenti loco poni nullo modo potest.

Rursus vero idem principium petit, cum emtori portionis hereditariae eius quoque partis nomine, quae venditori postea adcreuit, hereditatis petitionem contra quemuis possesso-

²²⁾ Quid? quod PAVLVS in l. 43. §. 7. D. de valg. et pap. subst. *Qui, inquit, in fraudem legum fidem accommodat, adcreudo heres efficitur, nec desinet heres esse, licet res, quae ita relictae sunt, auferantur.*

²³⁾ Sunt et alia, quae lucro emtoris haud cedunt, quo pertinet, quod scribit VLP. in l. 2. §. 7. D. b. r. *Solet quaeri, an et, si quid lucri occasione hereditatis venditor senserit, emtori restituere id debeat? Et est apud Iulianum haec quaestio tractata Lib. 6. Dig. et ait, quod non debitum exegerit, retinere heredem, et quod non debitum soluerit, non reputare: nam hoc seruari, ut heres emtori non praestet, quod non debitum exegerit, neque ab eo consequatur, quod non debitum praestiterit. Plura exempla ipse habet MENCKEN. l. c. §. 22.*

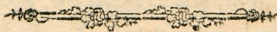

sessorem concedendam esse existimat. Ponit enim ita MENCHEMIVS pro certo id, de quo maxime quaeritur, eoque ipso contra notissimas peccat artis dialecticae regulas, quod profecto fieri haud oportuit.

Denique neminem, spero, morabitur, quod idem ait p. 284. sq. iniquum haud esse, si in emtorem lucrum aliquando vel maximum ex hereditate redundet, illud autem, quod iure aderescendi heredi accedat, non nouam hereditatis partem, sed alterius potius partis incrementum esse. Belle, ita sim felix, et ieuunde! Quasi scilicet, quod de lucro ad emtorem pertinente dicitur, ad res etiam, de quibus partes haud cogitarunt, proferendum portioque aderescens, antequam aderescit, ab altera, cui accedit, diuersa haud esset atque distincta. Nae patientissimus fit oportet, qui, cum eiusmodi argumentationes legerit, haud indignetur ac nauseet.

De usu forensi si quis quaerat, nec forum a nostra omnino abhorreere sententia, reperiet. En verba *Promptuarii Bertrichiani* p. 9. edit. nou. *Ius aderescendi non transit ad emtorem hereditatis, sed remanet apud venditorem*, Struv. Ex. 23, th. 70. nisi expresse illud sit conuentum, Hillig. ad Donell. L. 7. c. 12. lit. l. Atque ita hoc etiam exemplo, haud semper forum a vero aberrare, docemur.

COROLLARIA

I.

Physiognomiam nequaquam omni usu destitui, iam olim animaduertit EURIPIDES (*Icon. v. 239.*)

Γνόν δ' αὖ ἐς τὰ πόδα ἢ ἀνδράων πέρι,
Τὸ στήν' ἰδόν τις, εἰ πέφικεν εὐρεῖς.

De homine plerumque quis indicauerit,

Figuram eius conspicatus, an sit generosae indolis.

Conf. HEINECCII *diff. de incessu, animi indice*, (*in Syllog. Var. Opus. num. 4.*)

II.

Male BRVMMERVS (*Opusc. p. 450.*) in *l. vn. C. Th. de Burgar.* loco *Burgariis* legit *Bulgariis*. Burgarii enim ibi sunt, qui in Burgis per I. R. limites habitabant eosque tuebantur. Vid. FRID. BESSELI *Miscellan. Philolog. Crit. (Amstelaed. 1742.) p. 228.* et HERM. CANNegiETERI *Obs. I. R. p. 186.*

III.

TRAIANVM Imp. non minoribus vitiis inquinatum, ac virtutibus illustrem fuisse, recte docuit BERGER in *diff. de Traiano non optimo.*

IV.

Fallit interdum, quod Poeta cecinit, posteaque SIDON, APOLLINAR, *Lib. I. Ep. 11.* repetiit: *Nil fortiter ausu seditio.*

V.

Salmanni maioribus nostris erant defensores, aduocati, mediatores, executores, fideiussores. Conf. 10. HEYMANNI *Commentat. de Salmannis in Opusc. (Noriberg. 1747.) p. 289.*

VI.

Haud iniuria praefectus quidam Parisiensis duo reos, quos praecipitanter ad laqueum damnauerat, ipsemet de furca tollere, mortuosque osculari et honorifice sepelire coactus est. Conf. S. C. GENTILIS *de iurisdict. Lib. III. cap. 17.*

VII.

Falluntur, qui quoties in veteribus chartis τὸ *carnifex* legunt, semper eos, quos hodie carnifices appellare solemus, intelligunt, cum idem verbum haud raro *lanionem* significet. Vid. C. L. SCHEIDT *v. hoh. u. nied. Adel in Teutschl. pag. 24.*

VIII.

Mulier lactans, cuius infans nec lacte carere, nec aliunde illud accipere potest, tormentis poenaeue capitali aut corporali subiici nequit. Vid. G. H. MYLII *progr. I. H. SCHWARTZII diss. de feloniam vasalli ex caus. adulter. et supr. adiect. Lips. 1731.*

ULB Halle

3

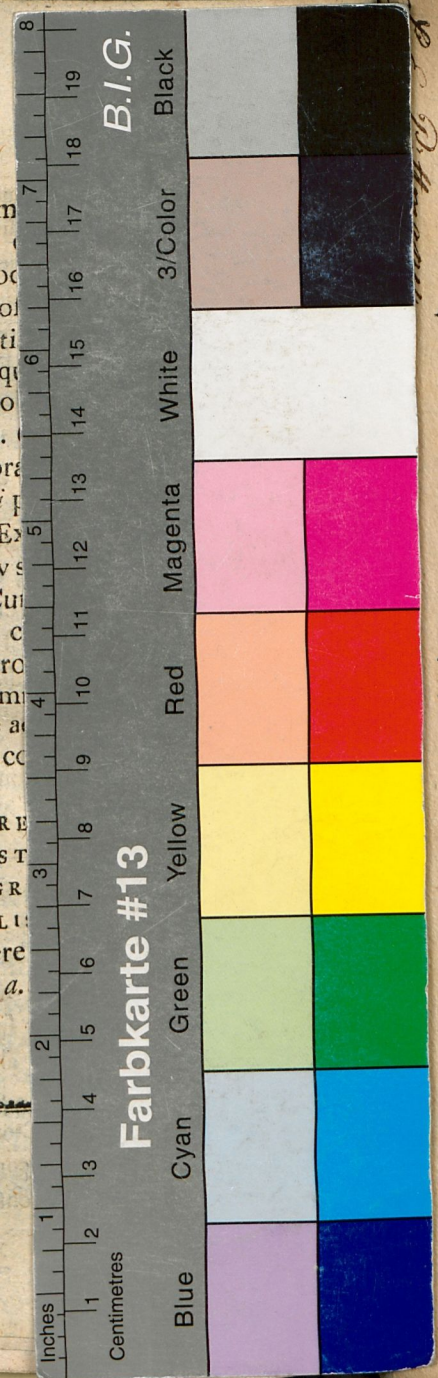
005 361 435

1780-14.
1416

DE
IVRE ADCRESCENDI
AD EMTOREM HEREDITATIS
HAVD PERTINENTE

ILLVSTRIS
IVRISCONSVLTORVM ORDINIS AVCTORITATE
PRAESIDE

IOSIA LVDOVICO ERNESTO
PÜTTMANN

I. V. D. TIT. DE V. S. ET R. I. ANTECESSOR. ORD
NEC NON COLLEG. ICTOR. ASSESSORE
A. D. XXX. MARTII MDCCLXXX

H. L. Q. C

DISPV TABIT

FRIDERICVS CAROLVS SIEGMANNVS

STOLLBERGENSIS

LIPSIAE
EX OFFICINA HOLLII

